

Publicerad 2007-09-21 15:00 av Carlos Clandestino

Gödel. Artaud. Villon.

Ett år i Ivan D.'s liv, del 23 (knutna nävar och fosterställning)

16 januari

Jag kom hem till farsan. Han satt ensam i sin soffa när jag kom in. När han såg att det var jag som kom reste han sig upp och gav mig en kram. Han var lycklig av att återigen få se mig och jag märkte det. På toaletten såg jag ett halsband och på halsbandet en bricka med texten: 'Jag är sjuk, om ni hittar mig medvetslös ring ambulans!'. Det gjorde mig illa till mods. Jag förstod att farsan var en sjuk man. Jag förstod att döden stod på andra sidan dörren och spanade in. Att döden väntade på ett tillfälle att fånga honom. Jag kunde inte utstå tanken och jag tänkte för några sekunder att jag skulle stanna vid hans sida så länge han levde. Jag tänkte sedan att han kunde leva i fyrtio år till och att jag inte ville offra fyrtio år av mitt liv på att sitta vid en sjuk man och invänta döden. Jag såg på hans ögon och tänkte på kramen han hade givit mig; att han hade väntat på mig och att varje adjö för honom generade i tanken; 'kanske är det sista gången vi ses'. Jag visste att det var därför han var så lycklig när han såg mig och att det var därför han visade sin lycka så ohämmat. Jag visste att han i ensamheten hade tänkt på mig och undrat om han någonsin skulle få se mig igen. Jag visste att hans krämpor, haltandes från vägg till vägg, i skuggorna såg döden närma sig. Jag visste att han plågades. Jag visste hur ensam han var. Jag försökte förstå hur det var att varje dag tvingas konfrontera döden. Jag visste hur det var att leva ensam i ett hem där döden gjorde sig påmind i varje rörelse, varje andetag. Jag försökte förstå hur det var att varje natt lägga sig till sömns för att inte veta om man någonsin skulle vakna upp igen. Jag visste att jag älskade honom. Jag skrek till döden att lämna honom i fred. Jag grät och jag svor åt döden att lämna honom i fred. Jag bankade mina nävar mot väggen och jag spottade på spegeln sägande till mig själv; varför gör du ingenting? Varför gör du ingenting? Varför gör du ingenting? Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till. Jag torkade mina tårar. Jag gick ut till farsan. Jag satte mig bredvid honom i soffan. Vi pratade om gamla tider. Vi pratade om tider då gräset grönskade och vi sprang barfota på ängarna. Vi pratade om fåglar vi begravt och kaniner vi döpt. Vi pratade semestrar i Grekland och somrarna då solen dansade över himlavalvet. Han frågade om jag kom ihåg vykorten han skickade från sjukhuset. Jag sade att jag kunde dom utantill. Han ville känna sig meningsfull. Han ville känna att hans liv hade varit till någon nytta. Jag sade att jag älskade honom. Han svarade ingenting. Han bara log.

17 januari

Jag vet inte om jag ska försöka att slutföra min teori om människans natur. Den kommer att göra mig galen. Kanske är den värd galenskapen, men ändå, tjugotvå år gammal? Ska jag leva resten av mitt liv i galenskap?

18 januari

Vi kan förtränga alla sorger men vi kan inte förtränga att vi förtränger. Det är människans problem. Vi kan aldrig förtränga att vi förtränger. Lyssna på orden igen, låter det inte tragiskt? Vi kan aldrig förtränga att vi förtränger! Det är människans dilemma. Hon har förträngt så många sorger att förträngandet i sig har blivit en sorg; en symbol för alla sorger; ett porträtt över sörjandet; efter hundra år av förträngande har förträngandet i sig blivit en sorg. På det sättet kan vi aldrig riktigt komma ifrån sorgerna. Det faktum att vi sörjt kommer aldrig att gå ur tiden; den läker inga sår, tiden! Den dag då vi inte längre sörjer kommer vi återigen att falla in i sörjandet; sörjande för att vi inte längre sörjer eller sörjande för att vi en gång slösade bort vår dyrbara tid på någonting som inte längre spelar någon roll. Vi sörjer alla! Vi sörjer över att ha fötts till liv, över att leva, och dom som inte sörjer det sörjer döden; sörjer framtiden; sörjer alla slags former av sorger. Så stor del har sorgen i vår existens att dom som inte sörjer inte på något sätt kan sägas vara vid insikt om att dom lever och därför heller inte, i ordets rätta betydelse, kan sägas leva.

19 januari

I natt, återigen; oändlig vanda, omänskligt lidande; på gränsen till fryspunkten. Vad är klockan? Fyra på morgonen? Halv fem? Halv fem, och ingenting skrivit. Inte gjort någonting. Inga intryck, som om jag lever i ett skal, omgärdad av en atmosfär där alla känslor brinner upp för att sedan falla som kalla meteoriter mot mig. Jag försöker. Jag försöker på alla vis att tända elden igen. Jag försöker att värma mig. Jag läser Einstein och Schopenhauer. Jag läser Shakespeare-pjäser och Barbellion. Men ingenting, ingenting, berör mig längre. Som om dom talar om en värld jag är inte längre är en del av. Är detta slutet? Var det så det skulle sluta? Sittande i kylan med blicken sänkt, väntande på någon att ta min hand, dra med mig ut igen och säga; häng med till landet där inga speglar finns! Ingenting kommer. Döende framför spegeln, nedsjunken; allt mer och inte på något sätt hindrande denna döendeprocess, detta utslocknande, varför? Därför! Varför? Därför att jag tagit mitt liv på för stort allvar. Därför att jag anser mig veta att min eld, mina ord, mina tankar, min kraft, den kraft jag söker, den eld jag söker, har sin källa i spegelns totala kyla; min egen död; hur jag ligger ner och tynar bort utan att göra någonting åt saken; den totala underkastelsen; pennans totala makt; berättelsen som inte är skriven; berättelsens totala makt! Den oskrivna berättelsens totala makt! Min underkastelse till alla oskrivna ord! Det enda motiv jag finner starkt nog att kunna brinna för, att kunna binda mina ord kring, att få mina ord att brinna till, att hitta bränsle till; att tända mina ord; är berättelsen om hur jag stirrar in i spegelns kyla; inser mitt öde; inser faran av att ligga kvar; men ändå ligger kvar! Berättelsen om min egna död! Skildringen av underkastelsen i sig! Men först, för att skildra den; låta mig underkastas så till den grad att min hud fryser till is, mina blickar fryser till is, mina läppar och min tunga fryser till is, mina händer och fingrar fryser till is! Inte dö genom att explodera, men genom att frysa ihjäl och sekunden innan jag når fryspunkten; sträcka mig efter pennan, greppa pennan; och skriva ner berättelsen om hur jag känner mig. Den sista känsla som äntrar min själ och ens inte hinner därifrån innan jag slocknar för evigt, är det inte den känslan jag alltid letat efter? Är det inte det tillståndet mina ord alltid har sökt? Nog är det så; nog är det så att alla mina ord jag skriver i väntan på att döden ska beträda min kropp endast är nedskrivna i syftet att tjäna som ett slags förord till det ögonblicket! Halleluja! Det kommer inte att komma någon och ta min hand, aldrig! Jag har insett det! Jag har insett att mitt väntande inte går ut på att någon sådan människa ska komma och ta min hand! Om det hade varit så; då hade jag följt med den första människan ut! Då hade jag

greppat handen på den första människan jag såg! Istället, mitt väntande är i själva verket inte ett väntande; men ett sätt att intala mig själv att jag lika gärna kan sitta kvar; att inbilla mig själv att jag har en mening med att sitta här och inte göra någonting; ett syfte med att dö; det är ett väntande på Godot; jag kan inte se det på något annat sätt. Mitt drömmande följer samma mönster. Drömmarna jag drömmer handlar inte om att köpa ett hus på Rivieran eller att åka jorden runt; mina drömmar handlar om att rida på rosa elefanter och balansera på horisonter; om att träffa Gud i en återvändsgränd och bjuda honom på whiskey; mina drömmar går inte ut på att förverkligas, tvärtom; mitt drömmande går ut på att drömma och jag håller mina drömmar för kära, som om dom vore en del av mig; ett någonting jag inte vill uppfylla och låta gå upp i rök. Liksom människor som drömmer om att komma upp i rymden och åker upp i rymden, kommer ner på jorden; vad gör dom då? Buzz Aldrin, jag läste hans biografi. Buzz Aldrin köpte ett flygplan. Buzz Aldrin köpte ett flygplan! Jag vill inte bli sån! Jag ska inte låta mina drömmar gå upp i rök och därför drömmer jag inga sådana drömmar som någon gång i framtiden hotar att uppfyllas! Jag är mitt drömmande! Jag är mitt väntande! Vad hade jag gjort utan det? Den frågan går inte att svara på, så mycket är jag mitt drömmande och mitt väntande att om drömmarna hade uppfyllts och någon hade kommit och tagit min hand, då hade jag i samma ögonblick förvandlats till en annan människa! Jag väntar förgäves och jag drömmer förgäves; jag väntar på ingen att komma och jag drömmer om ingenting att uppfyllas; jag drömmer och jag väntar i självbevarelsedrift.

20 januari

Mina reflektioner av tiden är så olikt allt det andra att jag inte ens för mig själv och i min ensamhet kan förstå dom. Tankarna ter sig absurda, orimliga, men kommer och knackar på min dörr natt efter natt. Vad ska jag göra med dom? Ska jag släppa in dom och i andras ögon bli betraktad som en däre? Ansedd som den största dären av dom alla? Eller ska jag vänligen men bestämt avvisa dom, vinka dom härifrån och be dom dra till nästa dörr? Att tiden inte finns! Att nuet är oändligt! Att vi ser tiden som en tidslinje horisontellt; en oändlig tidslinje utan början och slut, ha! Det är bara vårt sätt att åskåda världen på! Tiden är också vertikal! En vertikal tidslinje utan början och utan slut! Vi lever i det oändliga nuet, men vi kan inte titta upp eller ner; vi kan bara se framåt och bakåt. Tankar, försvinn! Dra härifrån! Gå till en annan dörr och smitta människorna som bor där med eran smitta! Dra!

21 januari

Man kan inte skriva om ingenting. Det är fortfarande någonting där. Som när man tittar på en vit ruta eller tittar på en vit tavla, det är fortfarande någonting där; som när man tar kort på en vit vägg; eller skriver om att ta kort på en vit vägg; det är fortfarande någonting där. Konsten är sådan. Allt som skapas, även om det skapas till att föreställa ingenting har fortfarande någonting där; den som skapade skapelsen och den som betraktar skapelsen. Det säger därför sig självt att det inte går att skildra ingenting; därför att ingenting är ingenting; det går inte att skapa ingenting; därför ingenting går inte att skapa; det går inte att på något sätt i hela världen skildra ingenting; därför att skildringen måste vara någonting; det går inte att skildra ingenting

med någonting, liksom det inte går att skildra mörkret med ljus.

22 januari

Världen förändras! Vi förändras! Allt förändras! Vi är förändringen! Hur ska vi kunna ha samma tankar om oss själva under hela våra liv? Går det? Människor säger att det går och säger att dom som förändrar sina tankar om sig själva är vaga personer, svaga människor! Som om vi inte förändras! Som om det går att ha samma tankar om sig själv under hela sitt liv! Som om det går! Som om inte det mest ståndfasta är att förändra sina tankar och tänka sig själv som förändringen i sig! Detta är att ha en ståndfast tanke om sig själv! Att se sig själv som förändringen och förändra sina tankar efter det, men samtidigt komma ihåg att vi inte är en viss person, inte en viss skepnad, inte en viss essens; som vi är förändringen i sig! Den mänskliga naturen är inte så mycket en natur som förändras som en förändringens natur! Den mänskliga naturen är förändringen! Den enda ståndfasta tanken man kan ha om sig själv är därför att tanken på att man inte kan ha en ståndfast tanke om sig själv! Släpp loss! Lev!

23 januari

Hur märkligt, att när jag skrivit ner tanken så bryr jag mig inte längre om den. Jag vet inte vad som händer med den och jag bryr mig än mindre. Den kan gå upp i eld och försvinna; den kan frysa till is. Syftet med tanken var för mig att skriva ner den, ingenting annat. Det är skrivandet som spelar någon roll; jag söker saker att skriva om. Jag söker inte sanningen. Det enda jag bryr mig om är själva skrivandet. Jag vill fånga en del av nuet och jag vill skildra det. Nuet är för mig när en tanke droppar ner och jag skriver om det. Nuet är inte att skriva om att jag skriver eftersom det är att skriva om någonting som hänt. Jag kan inte skriva om att jag skriver precis det här för precis när jag skriver det så har det redan hänt. En tanke jag skriver om har inte droppat ner; men droppar ner medan jag skriver ner den. För varje ord droppar den lite längre ner och lite längre ner. Jag fångar nuet genom att skriva ner det. Jag drar ner nuet med mina ord! Jag släpar ner nuet med min penna! En konstnär som målar en tavla kan inte skildra att han målar; han skildrar verkligheten och han skildrar den på ett sådant sätt att den blir verklig, att den aktualiseras, inte framför honom; utan genom honom; genom hans penseldrag. På samma sätt är det för mig. Tanken droppar ner därför att jag skriver om den och jag skriver om den därför att den droppar ner. Det är mitt sätt att betrakta tanken, genom att skriva ner den. Det är mer än så; tanken är mina ord. Tanken existerar för mig bara när jag skriver ner den. Pennan är mina glasögon och jag är inte intresserad av vad jag tittar på och jag är inte intresserad av pennan; men jag är intresserad endast och allena av att använda glasögonen för att på så vis komma till insikt om att jag ser; jag är intresserad av att se. Ingenting mer, ingenting mindre.

24 januari

När jag läser om saker så läser jag inte om saker som hänt, men om någonting som händer just nu; inuti mig.

Orden jag läser aktiverar någonting i mig; och jag är intresserad av det jag läser just därför att jag är intresserad av aktiviteten som sätts igång. Någonting som är här och nu; ingenting som hänt. Jag kan läsa om Napoleon och i min fantasi träder han fram och lever i realtid; kanske som en vän, en fiende, eller som mig själv iklädd hans kläder. Jag återskapar det förflutna på så vis och jag är intresserad av återskapandet som sådant; inte av det förflutna.

25 januari

Att lära ett barn; att uppfostra ett barn till att bli intelligent; förstående; att uppfostra ett barn i moralens alla dygder; lär henne inte om verkligheten! Hon kan inte lära sig om den! Hon kan ingenting lära av den! För henne är det en plats hon inte kan ta del av! Läs för henne sagor och låt henne bygga sin egen fantasi! Det är min uppfattning, att vi vandrar genom livet och åskådar livet endast tillhörande våra egna världar; och att den värld som kallas för verklighet i folkmun inte är något än ännu en värld; den värld som människor som slutat att tänka har slutit sig till och därför; för att äga tillträde dit måste man avlägga en ed på att man aldrig heller ska tänka.

26 januari

Jag känner mig som den unge Werther. Jag känner samma olycka; jag identifierar mig med honom. Jag känner att jag är honom, för ett enda undantag; jag är inte olyckligt kär; jag vet inte var min olycka har sin källa. Hur jag avundas den unge Werther som hade ett mål att kanalisera sin olycka till; ett motiv för sina tårar; en fiende att rikta sina slag emot; ett ansikte på sin fiende; en fiende i sin spegelbild; när min spegelbild snarare är ett fönster ut mot rymden; ett fönster ut mot ingenting värt att bry sig om.

27 januari

Vad ska jag göra? Ska jag gå till spegeln i natt och säga till främlingen som står där; min egen spegelbild, mitt andra jag; ska jag tala om för främlingen att jag inte längre orkar? Att mina blickar är tomma och mina ord ihåliga; ska jag tala om för honom att det är över nu; eller ska jag, ännu en natt, spela levande som död?

28 januari

Läser igenom några gamla anteckningar och minns tillbaka till tiden då jag skrev dom. Hur jag satt uppe dag och natt intalande mig själv att det här var vändningen; att det var belöningen på allt lidande; att anteckningarna skulle få folk att förstå; upplysas och kyssa mina fötter. Det var min filosofiska manifestation jag skrev; mitt livsverk; den totala och slutliga skildringen av hur människan fungerar. Det var mitt testamente. Jag drömde om att skriva klart den en morgon, ställa tillbaka pennan i pennstället, rulla ihop

manuskriptet; gå till bokförläggaren, lämna in och gå därifrån som en fri man; en segrare. Jag såg framför mig hur människor lade palmblad under mina fötter; applåderade och hälsade mig vid efternamn. Jag skrev aldrig klart manuskriptet. Jag insåg tids nog att jag inte förstod vad jag pratade om. När jag tänker tillbaka på tiden då jag skrev anteckningarna tänker jag på en vilsen pojke; en pojke som fått för sig någonting; en pojke som viftade med pennan och skrek ut sina sanningar därför att han inte visste bättre; därför att han inte visste alls; jag tänker tillbaka på tiden som den bästa tiden i mitt liv. Jag ska försöka återge några av anteckningarna här och nu. Det var en text om människans dubbelnatur, om att stå framför spegeln och betrakta; det var en text om oändlighetens ändliga grepp kring oss; det var en text om tid och rum. Några sena vinternätter i fjol eller förrfjol eller året innan dess trodde jag mig ha förstått allt sånt där. Jag tänker tillbaka på tiden som tiden som ung, fri och redo att visa med en käftsmäll världen vem jag var för någon. Jag var redo för att förändra världen. Jag var redo för att dö. Någon gång ska jag återge mina anteckningar. Dom ligger i byrålådan. Någon gång ska jag öppna byrålådan och läsa igenom dom och jag ska återge dom. Någon gång ska jag återigen bli ung nog och redo för att möta världen med en käftsmäll. Någon gång ska jag återigen vara redo för att dö; men inte nu, inte i natt.

29 januari

Vi försöker alla förstå världen genom att krympa den. Den människa som säger sig förstå världen bäst är den människa som krympt världen mest. Dom människorna som säger sig veta har krympt världen så liten att dom kan hålla den i sin hand. Dom kan inte lära oss någonting om världen, dom kan inte göra sig förstådda på något annat sätt; det enda vi kan förstå av dom är att dom har krympt världen liten nog för att hålla den i sin hand. Detta är inte världen dom har förstått; inte världen som helhet; inte vår värld; men deras värld. Tro inte på dom! Tro på dom när dom säger att dom vet, men tro inte på dom när dom predikar om sina kunskaper! Världen kan inte förstås genom att krympa ner; världen går inte att krympas ner. En människa som säger sig förstått världen; en människa som säger sig veta; har bara inte krympt världen så liten att den får plats i hennes hand, men hon har också förstorat sin spegelbild; sig själv; till att bli lika stor som världen. När hon pratar om att hon förstår världen så pratar hon om att hon förstår sig själv; hon pratar om sig själv och ingen förstår någonsin vad hon säger. Några håller med, visserligen; dom andra förstår.

30 januari

Det var när jag lärde mig att Bibeln ljög som jag tappade förtroendet för överheten. Det var när pastorn för den lokala församlingen pratade om jorden som någonting som skapades på sju dagar som jag tappade mitt förtroende för överheter och inte bara för överheter, men för alla som sade sig veta. Jag har inte fått tillbaka förtroendet för överheten än. Jag har inte fått tillbaka förtroende för människor som anser sig veta; därför att dom inte kan förstå att jag inte förstår deras ord. Jag slog mig från religionen! Jag slog mig fri med en svordom och jag svor hela vägen hem till sänglampans sken igen! Jag läste författare som svor! Jag svor! Jag läste och jag spottade! Jag fann författarna som svor mer tilltalande mig än vad Jesus någonsin tilltalat mig; jag fann författarna tilltalande; inte så mycket för svordomarna i sig men för att dom genom sina sätt att

uttrycka sig gav ett sken av att dom inte hade någon aning om vad dom pratade om och stod för det. Jag tittade mig i spegeln; jag frågade mig själv; varför har du inte svurit tidigare? Jag smakade på svordomarna och dom smakade salt! Jag smakade igen och dom smakade salt! Jag smakade en tredje gång och tuggade! Jag svalde ner! Jag lärde mig att svära! Jag tittade mig i spegeln och jag kände igen min spegelbild! Jag kände mig stolt över mig själv! Jag kände mig som mig själv! Jag föddes som en svordom! Jag smakade på svordomarna och dom smakade salt! Jag smakade på mitt saliv och det smakade salt! Jag smakade på min tunga och den smakade salt! Jag smakade på mitt blod och det smakade salt! Jag svor åt hjärtat att pumpa mer blod! Jag var törstig! Jag svor och jag svor och jag svor för att ta igen en förlorad barndom! Jag svor åt den förlorade barndomen! Jag svor åt gud att lämna mig ifred! Jag svor åt predikanterna och dom tittade på mig, talade allsmäktig; vände andra kinden till! Jag svor åt den vända kinden och gick därifrån! Jag kände mig fri. Jag kände mig som en segrare. Jag svor igen!

31 januari

Har jag fallit så djupt in i mig själv och mitt skrivande att dom enda människorna jag känner är dom jag skrivit om? Att jag känner dom genom mina anteckningar? Ändå skriver jag inte om någon annan än mig själv. Dom som jag känner är dom som jag identifierar mig själv med; och jag känner dom som om det vore jag själv som stod där; ett förflutet jag eller ett framtida jag.

1 februari

Mina ord, mina anteckningar; det är ingenting annat än en skildring av det heliga krig jag utkämpar varje natt framför spegeln.

2 februari

Jag vet inte hur jag ska förklara det. Jag har tänkt på det från och till i säkert fyra år. De senaste fyra dagarna har det eskalerat. Tankarna har förökat sig. Allt jag läser verkar förkunna det. Alla ord speglar tankarna. Jag ser dom på håll. På behörigt avstånd. Hängande från himlen, balanserande på horisonten likt hotfulla regnmoln varslades om storm och häftiga skurar. Jag kan inte greppa dom. Jag kan inte fånga dom. Jag ska försöka att locka hit dom. Att vi är uppdelade. Hur vi ser på världen med våra ögon, hur vi förnimmer världen med våra sinnen; dessa förnimmelser och den delen av våra jag som förnimmer världen är ett evigt jag. Den lever i nuet, i det eviga nuet. Den har ingen uppfattning om tid och rum. Detta jag är det som vi har gemensamt med alla djur. Det andra jaget gör sig mest synlig framför spegeln. Det är ett jag som inte förnimmer sinnesintryck men som känner. Detta jaget är det tänkande jaget, det jag som förstår världen; som förstår tid och rum, kausalitet och ändlighet. När det betraktande jaget står framför spegeln så betraktar han inte sitt egna jag; utan det andra jaget. Det jag som känner. Det betraktade jaget kan inte förstå vad det betraktande jaget ser. Det betraktande jaget är tankarna. Det betraktade jaget är tänkandet. För det

betraktande jaget är varje spegel ett fönster. För det betraktade jaget är varje fönster en spegel. Vi kan inte betrakta oss själva som betraktare. Vi kan bara betrakta oss själva som betraktade. Vi kan inte se oss själva se; utan endast se vad vi ser. Vi kan inte se vad vi ser; annat än att vi ser ett öga som ser. Den betraktade kan inte inse vad betraktaren ser när betraktaren speglar sig i spegeln. Jag kan ännu inte bringa klarhet i mina tankar. Jag kan endast likna det faktum att vi inte kan betrakta oss som betraktare, med en liknelse över hur en konstnär målar ett självporträtt. Jag tror att alla målningar är självporträtt, men jag tror inte att konstnären kan måla självporträtt. Jag ska försöka att förtydliga detta faktum. Konstnären när han målar ett självporträtt kan inte måla sig själv rakt av; var skulle han i så fall börja? Han kan inte måla sig själv målade ett självporträtt som ännu inte är målat; det leder till en oändlig regress. Han kan däremot endast måla självporträtt därför att han när han målar; inte målar vad han ser; utan ögat som ser!

3 februari

Van Goghs genialitet framträder än tydligare när man läser hans anteckningar om sina målningar. Hur han använde färger för att skildra känslor; hur varje färg var en känsla; och hur man målade sina tavlor liksom en författare som så länge vägt sina ord han förvandlats till att bli, inte bara vägandet av ord, men också orden i sig. Jag ser dom gula nyanserna och jag ser dom gula solrosorna som inte bara ett självporträtt, men som det skarpaste självporträtt någonsin målat. Jag ser det som en skildring av galenskap. Jag ser det som en dåres porträtt som dåre. Ändå är det hans livsöde som berör; det är hans livsöde som ger färgerna mening och skänker motiven skönhet. Det är hur han försökte ta sitt liv för att han inte ville vara en last för sin broder. Det är hur han på dödsbädden vägrade medicinsk hjälp därför att han inte kunde betala för medicinerna och allra minst ville att hans broder skulle skänka honom medicinerna. Det är hur hans broder bönade och bad för att få låta bekosta den medicinska hjälpen. Det är hur Vincent vägrade och dog i sin broders armar. Det är allt det där som solrosorna skildrar. Dom skildrar med vilken kamp och smärta som Vincent måste ha tryckt dit varje penseldrag. Solrosorna utstrålar den kampen och den smärtan; liksom tavlan som helhet inte skildrar konstnärens erövring, triumf eller besegring; för lika mycket som det var ett vunnet slag, så var det ett förlorat krig och tavlan skildrar lika mycket som det vunna slaget, det förlorade kriget; en konstnär som inte segrade över sina motiv, inte segrade över sina penseldrag, inte segrade över sina demoner; sin solrosor; som inte segrade alls därför att penseln för honom inte var ett vapen utan en tiggande hand och en blick bedjande om kärlek; solrosorna var för honom ingenting att segra över; dom var en del av honom; och han målade dom med sådan kärlek, tillgivelse och passion; som om han lade sig bland deras blad för att dö; som om tavlorna för honom var ett sätt att närma sig döden; att smycka ut, inreda och göra platsen för sin bortgång mer hemtrevlig; som om han målade för att vandringen, den vandring vi alla gör, mot döden och platsen att bli begravnen på skulle bli lite mindre ensam. Vad solrosorna skildrar i allt det här; var en konstnär som inte hade någonting att segra över; inga fiender att besegra. Hans livsöde bekräftar det. Hans död bekräftar att livet inte handlar om att uthärda; men om att besegra; om att döda för att överleva; om att döda eller dö; om att överleva. Men vem ska man döda för att överleva, om man ingen fiende har? Det är inte svårt att se. Den mänskliga kraften, den destruktiva kraften, den dödande kraften, är hos människan större än den överlevande kraften. En människa utan fiender blir snart sin egen fiende; spegeln blir hans slagfält; och han dödar sig själv, inte av självförakt, men för att han inte alls har något förakt; ingen annan att döda.

Solrosorna skildrar detta. Solrosorna skildrar ingenting fientligt, men tvärtom; en människa som inte hade några fiender. Solrosorna skildrar inte självföraktet och självmordet; men frånvaron av förakt och det långsamma utslocknandet. Det var solrosor han målade och ingenting annat. Det var solrosor och inga fiender. Han målade det mest vänskapliga och oskyldiga som går att finna och han målade det med sådan kraft och sådan kamp att det på samma gång skildrar; inte en människas knytnävar och kamp för att överleva, utan en människas inre tillstånd; för mest av allt skildrar det inte kampen i sig, men kampen för att ha någonting att kämpa mot; någonting värt att dö för; kampen för att överleva var lika mycket en kamp mot överlevnaden i sig; på inget sätt tar den formen av en kamp mot solrosorna utan en kamp mot varje enskilt penseldrag.

4 februari

Nietzsche snackar om övermänniskan. Schopenhauer om viljan till liv. Jag tror på viljan till odödlighet, vilket inte är samma som Schopenhauer. En blandning av Nietzsches och Schopenhauers tankar. Vi strävar efter övermänniskan men vi gör det därför att vi vill ta del av den. Viljan till odödlighet vilar på en oändlig egoism, som genomsyrar allt. Vi vill inte bara leva; vi vill leva så till den grad att vi blir odödliga. Detta är meningen med livet. Meningen med livet är oändlig. Vi kan inte tänka oss att meningen med livet blir för oss meningslös när vi dör; eftersom meningen med livet då hade varit meningslös. Meningen i sig är oändlig. Det finns ingen mening som helt plötsligt blir meningslös. Mänskligheten blir meningslös sekunden då Nietzsches övermänniska dör ut. Meningen med livet är oändlig, odödlig och det är utefter denna mening vi lever våra liv. Omedvetet förutsättande att våra liv är oändliga, oss själva odödliga och allt som allt; meningsfulla därför.

5 februari

Jag har spelat schack i Kina och Indien och Sverige och Schweiz och Argentina och ni tror kanske att det är detsamma överallt. Det är det inte. I Kina sätter folket ner pjäserna med våld och kraft; som om dom med sättet dom ställer ner sin pjäser på vill skrämman motståndaren; visa; här står jag och mig flyttar ni inte på. I Sverige är det tvärtom; vi flyttar pjäserna nästan ursäktande; förlåtande; som om vi frågar motspelaren; är det okej om jag ställer min pjäs här? Alla länder har sina olika sätt att spela schack på, sina olika taktiker, och dessa sätt och taktiker bottnar alla i hur sättet som folket sätter ner sina pjäser på. Det reflekterar inte bara schackspelandet i sig men hela nationens själ.

6 februari

Alla tankar finns i språket. Det var Wittgenstein som skrev det. Återigen träffar han mig med sitt geni, sitt sätt att på ett enkelt sätt förklara enkla saker som allt som oftast ligger höljt i dunkel; vi kan inte tänka på vad vi inte kan tänka, därför kan vi inte heller säga det.

7 februari

Hur jag som barn hade bokryggar som vänner; jag läste titlarna och fastnade för en del. Tre stycken minns jag väl. Den första var 'En dag i Ivan Denisovitjs liv', den andra, 'Romarrikets uppgång och fall', den tredje, 'På spaning efter den tid som flytt'. Dom lät spännande. Jag antar att min kärlek för språket byggdes där; min hängivelse för ord, därför att jag i dom såg, någonting som jag inte sett förut; hur något jag inte kunde förstå byggde upp en värld jag inte heller kunde förstå men ändå kände mig hemma i; hemma och levande.

8 februari

Att vi lever genom att kläda i oss kläder; det är vår existens. Se det som så; vi föds när vi kläder i oss existensens kläder; vi dör och lämnar tillbaka dessa kläder. Vi är bara här på besök. Vi lever på lånad tid. Existensen tillhör inte oss utan naturen; vi är en del av naturen. När vi dör återförenas vi med naturen; men slutar inte att existera, utan existerar i andra former. Lånande andra kläder.

9 februari

Varje hjärtslag får kroppen skälva. Varje andetag blåser ut mer än det blåser in. Blicken flackar. Jag är en svag man. Jag är en mycket svag man.

10 februari

Jag låg på en madrass i några bekantas vardagsrum. Jag kom på mig själv, när jag låg där, med att det var nästan ett år sedan jag senast sov i en säng. Som jag sov i ett eget rum. Jag hade levt mitt senaste år likt en luffare vandrande från dörr till dörr. Hur länge skulle det hålla på så här? Jag visste inte. Jag hade ingen aning. Jag var utmattad. Jag sov i alla fall på en madrass. Det var kallt och jag låg med kläderna på. Vinden blåste in mellan glasskivorna i fönstret. Snön yrade utanför fönstren. Jag drog fram ett påslakan som jag hittade i en hög av kläder som låg och dammade i rummet. Under soffan hittade jag ett örngott som jag stoppade ett par jeans i. Lite längre bort hade någon lämnat ett halvfullt paket med digestivekex. Jag åt upp alla kexen. Jag hade inte ätit på hela dagen, knappt heller dagen innan det. Jag var för upptagen för att äta, ändå gjorde jag ingenting. Maten symboliserade för mig en stund då man satte sig ner och andades. Jag hade inte tid för sånt. Jag var för upptagen med mina tankar. Jag slogs mot mina tankar. Kampen förlamade mig. När jag slöt ögonen för att sova om natten så strömmade tankarna dit. Halvsovande kladdade jag ner ord på måfå på servetter som låg bredvid madrassen; på mjölkpaket, tidningar; allt jag kunde få tag på. Somnade till, vaknade upp och kladdade ner ytterligare några ord. Så förflöt nätterna. Jag sov knappt, endast tre till

fem timmar per natt, vankandes mellan vaket tillstånd och sömn. Jag vaknade upp svulten, tände en cigg och drack en kopp kaffe. Så lade jag ner huvudet mot kudden av jeans. Läste en skrift av David Hume i skenet som gatlyktorna kastade in genom fönstret. Jag kände mig fri. Jag hade inte känt mig så fri på många månader. Jag hade en madrass, en kudde, digestivekex och kunde läsa mig natten igenom. Jag kunde läsa natten igenom. Jag låg på kudden och jag läste. Jag undrade vad det skulle bli av mig, eller jag undrade inte. Humes ord slog emot mig som hagel. Jag hade inte tid ens för att tänka på mig själv. Jag var fri.

11 februari

Tystnaden är den samling av oändliga element som inte går att uttala; mörkret är den samling av oändliga element som inte går att beskåda; poeter söker att skildra detta intet; denna oändlighet. Dom söker inspiration och kraft i drömmen om att bli den första som kan skildra denna oändlighet av ingenting. Dom drivs av det. För dom är det ett sätt att skriva någonting som aldrig skrivits förut; deras plats på jorden; deras sätt att slå sig ner på platserna där inga slagit sig ner förut.

12 februari

Det enda som gör mig medveten om att tiden rör sig framåt är mina dagboksanteckningar. Jag vet att igår är igår och idag och idag, just därför. Men samtidigt, hur alla nätter flyter samman och hur jag i själva verket genomlider samma natt i repris. Det är tusen dagar i mitt liv och det är åter tusen, men endast en natt.

13 februari

Jag härdar. Jag springer för att en gång falla. För att falla utmattad mot marken och med den kalla betongen mot kinden inte orka resa mig upp. Ligga kvar och känna mig förtjänt av mina andetag. Jag ska ligga mot marken och jag ska ligga kvar; jag ska känna mig fri därför att jag inte längre har något val; jag kan inte resa mig. Jag har sprungit länge nog. Jag har sprungit slut på mina steg. Spelet över, ni kan gå hem och lägga er. Jag springer. Jag härdar. Jag söker det tillståndet då hjärnan sprängs i tusen bitar. Då tankarna har blivit för många, och istället för att slåss mot varandra; enas i en kamp, en revolution mot mig, den person som bragt dom friheten; jag söker efter att explodera; i tusentals bitar så att jag efter det kan plocka upp mig själv och sätta ihop det som blev över; välja min självbild; polera spegeln; pussla ihop pusslet; vända och vrida och skapa ett jag att känna sig stolt över. Jag söker destruktivitet. Jag är destruktiv, men även detta vet jag om; att det som håller ihop och gör det omöjligt för mig att explodera; det som är min natur; mitt jag; är just destruktiviteten i sig; och den, som sådan, är konstruktiv. Jag söker efter att explodera, men jag vet att det är omöjligt. Jag söker att explodera, men vet samtidigt att det är sökandet efter explosionen som håller mig samman.

14 januari

Min kärlek till Kina är som dynamit. Den är evig och väntar på att få explodera. Jag vill spränga sönder landet med min kärlek. Av alla ställen jag varit på har jag aldrig sett något land där människorna är så fria. Så helt på det klara med vad livet handlar om; det är ungdomarna i städerna som för första gången kommit till insikt med vad livet handlar om; det är deras första, stapplande sekunder i frihet. Dom springer och dansar i ett rasande tempo, som om dom vill hinna ikapp och ta igen tusentals år av fångenskap på en natt, en dans, ett danssteg. Dom bryr sig inte längre om politik, och vilka kan klandra dom? Dom vill bara ha det bra. Dom vill ha det bra och för dom är politiken ett svart monster. Dom har valt bort politiken och börjat leva. Vi har alla någonting att lära oss av det.

15 februari

Alla får ni plats i min famn i natt; Rochefoucauld, Nerval, Villon, Huysmans, Lautrémont, Rimbaud, Mallarmé och Hölderlin! Jag ska vagga er till sömns, dra handen genom era hår; låta mitt hjärta dunka i er takt; polera era läppar och lyssna till era drömmar! Vi ska drömma tillsammans; Rochefoucauld med dina maximer och din tungspets, Nerval med ditt saliv, Villon med dina trasiga skor och din smuts under naglarna, din vilda blick och vidgade näsborrar, låt våra blod förenas i en pöl på marken! Låt oss slåss i natt! Låt mig älska er som bara ni kan bli älskade! Hånade och beundrade! Huysmans med dina mörka blickar, Lautrémont med dina fantasier, din misär och din ensamhet, låt oss kasta oss över statyer! Låt oss dansa på torgen! Låt oss bränna upp staden och vingla genom alléerna, jagande någonting vi inte har någon aning om och jagande därför; låt oss inte bara kasta oss över statyerna; låt oss brotta ner dom till marken; slå dom på käftarna och dansa en segerdans på deras bröst! Låt oss skrika till fåglarna; låt oss flyga som fåglarna; låt oss störta som änglarna; låt oss måla himlen i ett rosenrött skimmer; låt oss balansera på horisonterna och kasta stenar mot solen; låt oss hoppa från planet till planet; solsystem till solsystem; gå vilse på Vintergatan och sova bland stjärnorna; låt oss kasta månen mellan oss; låt oss skratta i solnedgång! Rimbaud med din frisyra och ditt geni, Mallarmé med dina trötta ögon, din böjda rygg, din sänkta blick och Hölderlin med ditt brustna hjärta; låt oss resa monument; låt oss störta mot marken där fjolårets snö ligger kvar; låt oss bländas av solen; låt oss begrava tystnaden i ett sorl av andetag; jagande inte så mycket den tid som flytt som väntande på en framtid att visa oss vägen hem!

16 februari

Jag vet att farsan har reumatism. Jag vet att han inte kan ta värktabletter för att värktabletterna ger komplikationer på hans övriga sjukdomar. Jag vet att han har ont när han rör sig. Jag vet att om han äter värktabletter så slutar dom andra medicinerna han tar att verka. Jag vet att han har ont och jag vet att det är därför han inte gör någonting. Jag vet att doktorerna har förstört hans liv. Jag vet att dom har medicinerat honom fel i flera år. Jag vet att medicinerna har brutit ner han immunförsvar. Jag vet att doktorerna först gjorde ett misstag, sen ett till och sen ett till, för att göra honom så svag att han inte skulle ha kraft att klaga

på det första misstaget. Jag vet att om han får feber så hamnar han på sjukhus med dropp. Jag vet att om han får magsjuka så sövs han ner. Jag vet att om han blir förkyld så hamnar han på sjukhus. Jag vet att han hatar att ligga på sjukhus. Jag vet att sjukhus får honom att känna sig ännu svagare och missnöjd med sitt liv. Jag vet att han inte vill att andra ska ta hand om honom därför att han får dåligt samvete över att inte klara sig själv. Jag vet att han känner sig som en last för alla andra. Jag vet att han vill klara sig själv. Jag vet att han inte vet hur sjuk jag är. Jag vet att han inte ens anar. Men kanske anar han att jag anar. Jag vet att moderaterna ringer till honom ibland och säger att han ska börja jobba, annars drar dom in hans sjukbidrag. Jag vet att han inte kan jobba. Jag vill ringa moderaterna och skrika till dom att hålla käften. Jag vet att dom inte vet vad dom pratar om. Jag vet att några av mina vänner röstade på moderaterna i valet. Dom vet inte att farsan är sjuk. Jag vill inte säga till dom att farsan är sjuk. Dom hade bara rynkat sina pannor och sagt med rost i rösterna att alla människor är sjuka nuförtiden. Jag skulle skrikit till dom att hålla käften. Jag vet att farsan vill jobba och klara sig själv, men inte kan. Jag vill flytta till ett land där folk tycker synd om dom och inte kastar tvivlande blickar. Jag vill flytta till ett land där folk behandlar sjuka med respekt. Jag vet att farsan jobbade en dag ändå, för att alla bad honom att göra det; för att han ville göra det. För att han ville visa för sig själv att han fortfarande var en man som förtjänade sitt uppehälle; att han fortfarande var en man! Jag vet att han föll ihop medvetslös på vägen hem och att ambulans fick komma. Jag vet att han grät på sjukhuset när han vaknade upp. Jag vet att vintern och kylan gör att farsan får ont i lederna. Jag vet att han vill flytta till ett land där det är varmare. Jag vet att han vill flytta till ett land där det är billigare. Jag vet att han inte kan bo kvar i lägenheten där han bor därför att sjukbidragen sänks för varje år och räntorna går upp. Jag vet att han inte kan tänka sig att bo någon annanstans där han bor. Jag vet att om han hade sålt sin lägenhet hade han varit tvungen att köpa en ny lägenhet i utkanten av stan. En liten lägenhet. Jag vet att han hade blivit kvar i utkanten av stan och aldrig kunnat röra sig därifrån därför att han har ont i lederna. Jag har en dröm, för första gången. Jag har en konkret dröm för första gången. Jag gillar inte konkreta drömmar därför att jag inte vet vad jag ska göra när en sådan uppfylls. Den här drömmen är konkret men har inget slut. Jag vill flytta till Hangzhou i Kina och jag vill ta med farsan dit. Jag vill att vi ska sitta vid den gyllene sjön och titta på fontänerna som dansar till den klassiska musiken. Jag vill att vi ska titta på fontänerna och ta med oss en termos för att dricka. Jag vet att fontänerna dansar till den klassiska musiken varje eftermiddag i solnedgång. Jag vet att det är varmt där året om. Jag vet att farsans reumatism blir bättre när det är varmt. Jag vet att på varma sommarkvarnar kan han promenera ibland i några timmar. Jag vill promenera med honom runt den gyllene sjön. Jag ska spara pengar för att köpa en lägenhet där. Jag ska köpa en lägenhet med två sovrum och ett vardagsrum. Jag ska bo i det ena rummet och farsan ska bo i det andra. Jag vill att morsan och morsans kille också ska flytta dit. Jag vill ta hand om dom när dom blir gamla. Jag vill sköta om dom. Jag vill ta med dom ut på caféer. Jag vill ge dom frukost på sängen. Jag vill bädda deras sängar och laga deras mat. Jag vill handla maten åt dom och låta dom sitta i solen och läsa böcker. Jag ska köpa tågbiljetter till Shanghai åt dom och låta dom shoppa i Shanghai. Jag ska följa med dom till tågstationen och visa från vilket spår tåget går. Jag ska följa med dom till perrongen och visa vilken vagn dom ska hoppa på. Jag ska krama dom adjö när dörrarna stängs och jag ska stanna kvar och vinka dom adjö tills tåget försvunnit bort i horisonten och jag inte längre kan se dom. Jag ska vänta på dom att komma tillbaka igen. Jag ska krama dom när dom hoppar av tåget igen. Jag ska fråga dom hur det var i Shanghai. Jag ska ge dom presenter. Jag ska ge dom choklad till kaffet. Jag ska lära dom äta med pinnar. Jag ska lära mig kinesiska och jag varje eftermiddag ska vi promenera ner till den gyllene sjön med en termos kaffe och

några bitar choklad och vi ska titta på fontänerna när dom dansar till klassisk musik. Vi ska se himlen färgas röd i solnedgång. Jag vet att farsan gillar klassisk musik. Jag vet att farsan gillar fontäner. Jag vet att farsan kommer att gilla Hangzhou.

17 februari

Vi satt och drack espresso och spelade backgammon och rökte cigariller och pratade litteratur och schack. Det var den sortens café dit medelålders män och kvinnor sitter ensamma och läser böcker och i ett annat hörn sitter ett gäng ungdomar och dricker öl och skrålar. Det var den sortens café där skyltarna är handskrivna och bartendern dricker whiskey bakom bardisken. Dom spelade Elvis och på väggarna hade någon målat konstellationer av cirklar. Jag bad B. lära mig allt han visste om Hölderlin. Jag visste att B. älskade Hölderlin, han hade sagt det. Han hade sagt så här: 'hos Hölderlin hämtar jag min inspiration, han var en mästare i språket, han vägde sina ord med omsorg som om dom var ömtåliga drömmar, likt vårens första löv darrandes den sprödaste av alla grenar'. B. berättade att Hölderlin för honom symboliserade hoppet och kärleken. Jag berättade för honom att jag den senaste tiden nästan enbart läst Schopenhauer och därför lagt mig till med en aningen pessimistisk syn på mänskligheten. Diskussionen mynnade ut i en ocean av fransk poesi. Det surrealistiska; Rimbauds geni. Han sade att han knappt läst någonting alls av Rimbaud och jag stirrade honom i ögonen och frågade; vad menar du med det? Jag lärde honom allt jag visste om Rimbaud, jag spottade Rimbaudfraser, jag beskrev hans frisyra, hans entré i den franska societeten, hur han flydde sitt hem och förälskade sig i Verlaine. B. lovade att läsa allt han kunde komma över och jag lovade honom att skänka mina Rimbaudböcker till honom. Vi pratade om Hölderlin igen och han sänkte sin blick mot bordet, rörde några varv med teskeden i kaffet och sade med dyster stämma; du vet, när man läser genier som dom, sådana författare som träffar med orden i pannan på en varje gång, där varje formulering är mjuk som en nejlika men vass som ett rakblad, och inte bara det; men dom, vars tankar är så klara och skarpa att man läser deras texter med munnen halvt öppen; du vet, Nietzsche, Kierkegaard, Kafka, Goethe, Dostojevskij, Hesse, Hölderlin, men även Wittgenstein, Gödel och Kant; du vet, hur man känner sig underlägsen; att ens egna tankeverksamhet inte räcker till; du vet, hur deras genier befinner sig på ett sådant avstånd att man endast kan skymta dom vid horisonten, likt skepnader; famla i deras skuggor... Jag avbröt honom, sänkte blicken mot bordet och rörde några varv med teskeden i kaffet och sade till honom; oroa dig inte, genier är sällan genier i sin tid; genier är dom som fångat framtiden, dom som i framtiden kommer att bära sin samtid likt stämplor i sina pass; genier är genier därför att dom står emot tiden och dom står emot tiden därför att dom är tidlösa; men denna tidlöshet syns inte i samtiden, utan i framtiden. Jag visste att B. skrev. Han skickade mig brev ibland och jag fängslades av hans ord. Jag trodde på honom. Jag trodde på hans geni. Det var tungt att se någon så ung människa nedslagen av sina förebilders storheter. Han berättade att han en gång när han jobbat på en fabrik fått en uppenbarelse om en bok han skulle skriva ner, satt sig ner för att skriva; i ursinne skrivit på den dag och natt, tills han läste igenom vad han skrivit och insett att vad han skrev var en kopia av Dostojevskijs 'Idioten'. Han slängde sina papper och vandrade tillbaka till fabriken. Vi drack upp våra kaffe, tände en cigg på vägen och begav oss hemåt igen. På vägen hem, vid flodkanten såg vi en rak linje av facklor tända i en allé och människor som vandrade tysta fram och tillbaka i allén. Alla var tysta. Dom vandrade med huvudena sänkta och armarna vilande bakom ryggen. Vi frågade en

äldre herre varför dom gick där och han svarade att det var en manifestation mot våldet. Vi tyckte det verkade fånigt och gick därifrån. Vi gick hem. Jag somnade på madrassen och han somnade i sängen bredvid.

18 februari

Idag ska jag läsa Carl Sandburg. Idag ska jag läsa Allen Ginsberg. Idag ska jag läsa Lawrence Ferlinghetti. Idag ska jag låta den amerikanska vinden blåsa mot min kind; rätta till min frisyra; styra mina steg; vägleda mina blickar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten